

The Rescued Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2006 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2006 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Lucky scapă cu viață

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lucky scapă cu viață / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3046-9

I. Bandol, Justina

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

LUCKY SCAPĂ CU VIAȚĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

București
2018

Pentru Ethan și Harry

Capitolul unu

– Eu cred în continuare că aia albastră era mai bună, spuse Adam cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie bosumflată pe față, privind țintă lesa cea nouă a lui Lucky.

– Ba nu, roșul se potrivește foarte bine cu blănița lui. Dacă nu ți-ai fi cheltuit toți banii de buzunar pe bomboane, ai fi putut să i-o cumperi tu! observă Georgia. E prima plimbare adevărată

a lui Lucky. Vrei să nu ne mai lase mami să mergem pentru că ne certăm? Știi că așa face!

– Of, bine... mormăi Adam și apoi râse sarcastic: Oricum, nu cred c-ai să fii în stare să i-o pui!

Lucky, cockerul spaniel al celor doi frați, țopăia fără astâmpăr la picioarele Georgiei, scheunând și lătrând plin de nerăbdare.

– Stai locului, cățelușule! râse Georgia, încercând să-i agate lesa de zgardă. Uite ce-i, să știi că n-o să putem pleca niciodată dacă nu mă lași să-ți prind chestia asta!

– Copii, sunteți gata? Mama ieși în hol. Unde mergem să facem marea plimbare?

– În parc!

– În pădure!

Georgia și Adam vorbiseră în același timp, și mama oftă.

– Cred că ideea lui Adam e mai bună de data asta, Georgie. Pădurea s-ar putea dovedi cam obositoare pentru Lucky în prima lui plimbare mai lungă. Potecile sunt înguste, și de multe ori trebuie să se cațare peste copaci căzuți și tot așa. Hai să-l lăsăm întâi să se deprindă cu ceva mai ușor!

Georgia oftă.

– Cred că ai dreptate, mami. Dar, când o să mai crească, sunt sigură că o să-i placă la nebunie în pădure. A-ha!

Cățelușul fusese preț de câteva clipe atent la ce spunea mama, și fetița îi prinsese cu o mișcare rapidă lesa de zgardă.

– Gata! Acum putem să plecăm.

Lucky trăgea emoționat de lesa cea nouă, făcând piruete pe lângă gleznele Georgiei. Mai fusese în lesă când merseseră la medicul veterinar sau la petrecerile pentru căței, ca să se deprindă cu alți câini, dar pentru el era încă o noutate de care se simțea încântat. Simțea, în plus, că și cei doi gemeni erau emoționați și nu se putea opri din țopăit.

Adam și Georgia îl primiseră drept cadou comun de ziua lor, cu două luni

înainte, când împliniseră nouă ani. Încercaseră multă vreme să-și convingă părinții să le ia un câine, dar mama și tatăl lor decisese în sfârșit că erau suficient de mari. Din fericire, de data asta, Georgia și Adam căzuseră de acord că-și doreau un cocker spaniel: Max, unul dintre prietenii lor de la școală, avea un superb cocker negru pe nume Jar, și amândurora le plăcea să se joace cu el când mama lui Max venea cu câinele, să-și ia băiatul după ore.

Mama îi întrebese de unde fusese cumpărat Jar, și mama lui Max îi dăduse numele crescătorei de cockeri spaniel, spunându-i că toți cățelușii erau bine îngrijiți acolo și obișnuiți cu copiii. Dar, când sunaseră să întrebe, aflaseră că la fermă nu mai exista în momentul acela decât un singur pui de zece

săptămâni și că alții nu aveau să se mai nască decât după multă vreme. Așa că toată familia urcase repede în mașină și se dusesse să-l vadă.

La început n-o zăriră decât pe mama puiului, întinsă pe o pătură pufoasă. Era un exemplar superb de cocker spaniel, cu blana alb cu auriu și cu cele mai lungi și mai mătăsoase urechi pe care le văzuseră vreodată.

– Ah! Georgia rămase cu gura căscată. Putem s-o mângâiem?

Lara, proprietara fermei, dădu afirmativ din cap.

– Dar cu grijă, spuse ea. Trebuie să fiți atenți cu mamele care au pui lângă ele.

Adam se încruntă.

– Dar n-are... Nu văd niciun pui!
Georgia îl apucă de mână.

– Uite-l! șopti ea emoționată. L-am văzut acolo – doarme, e cuibărit în dreapta, lipit de ea! E superb!

Adam se aplecă să se uite.

– Credeam că era coada mamei, mărturisi el. E foarte simpatic. Și cât e de mic!

Lara râse.

– Trebuia să-l fi văzut la naștere. Nu e chiar așa de mic, sincer, cred că mama lui s-a așezat pe el.

Georgia se lăsă în genunchi să se uite mai de aproape.

– Da, într-adevăr. Dar pe el nu-l deranjează?

– Nu, așa i-e cald și comod. Îi place să fie ultimul pui rămas, înseamnă că primește toată atenția mamei și pe a noastră. Dacă-l luați acasă, o să vrea mereu să fie ținut în brațe.

Adam și Georgia schimbară un zâmbet cu subînțeles. Era exact ce-și doreau.

Chiar atunci, cățelușul oftă, căscă și deschise ochii. Întoarse capul spre mama lui și se zvârcoli indignat, cerându-i să se dea la o parte. Apoi se ridică greoi și se uită curios în jur, dând rușinat din coadă. Cine erau oamenii aceștia care se holbau la el?

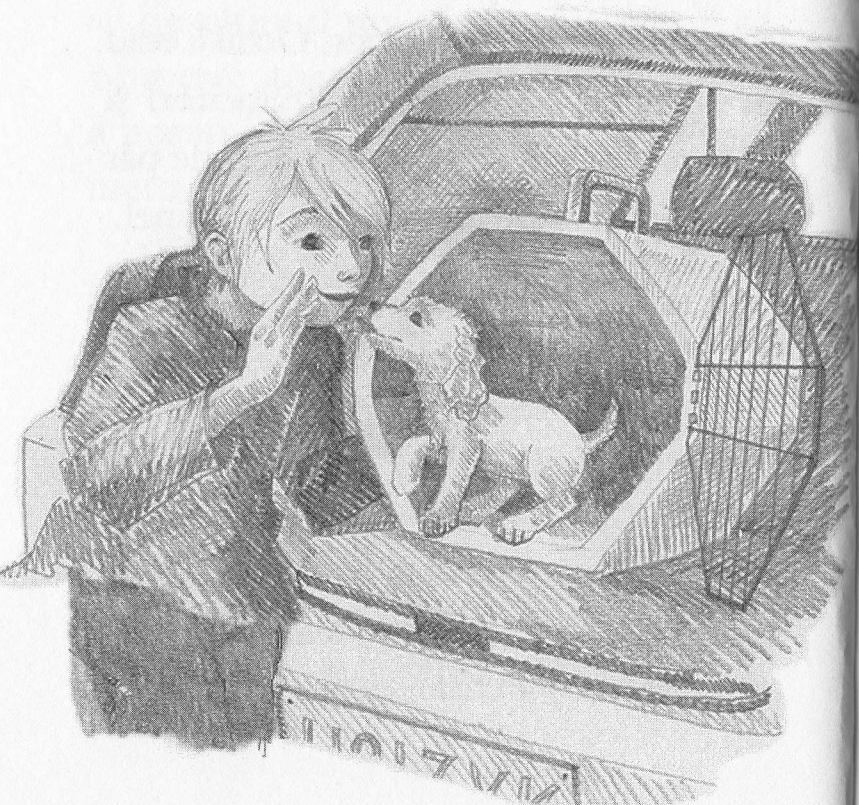
– Ah, e atât de frumos...! șopti Georgia și se răsuci spre părinții ei. Uitați-vă la el, nu e superb?

Era într-adevăr o minunată versiune în miniatură a mamei sale, cu tot cu urechiușele cărlionțate. Avea blana albă cu auriu, cu pete albe elegante pe spate și o spuzeală de punctișoare maro-aurii în jurul botului negru lucios. Ochii îi erau tot aproape negri, foarte strălucitori și curioși, străjuți de niște smocuri de păr lung care îi dădeau un aer de bătrânel.

Toată lumea fu de acord că era cățelușul ideal, iar Lara le spuse că puteau veni să-l ia chiar a doua zi. Mai erau câteva săptămâni până la ziua de naștere a copiilor, dar pe ei nu-i deranjă ideea de a-și primi cadoul mai devreme. După cum observă Georgia a doua zi, în timp ce scoteau cu atenție cățelușul din casa

Larei și-l puneau în cușca de transport din portbagaj, aveau noroc că-l mai prinseseră. Dacă ar mai fi așteptat, probabil n-ar mai fi găsit niciun pui.

– Și el are noroc cu noi, spuse Adam. Pun pariu că nu i-ar fi plăcut de nimeni altcineva. Aaa! râse el și se șterse ușor

pe față, căci cățelușul tocmai îl linsese cu gingășie pe bărbie.

– Exact așa ar trebui să-i spunem! zise deodată Georgia. Lucky! E numele cel mai potrivit!

Curând, cei doi frați nu-și mai puteau imagina viața fără Lucky. Avea o fire foarte prietenoasă și-i plăcea să facă la nesfârșit aport în grădină. Era atât de încântat să alerge, încât se zbânțuia nestăpânit și apoi pur și simplu pica deodată în iarbă și adormea instantaneu, sleit de puteri. Georgia zicea că are „un buton de stingere” și izbucnea în râs de fiecare dată.

Dar, deși Lucky era înnebunit să alerge prin curte, Adam și Georgia aflaseră că membrii rasei lui nu trebuiau scoși la plimbare propriu-zisă decât după ce împlineau patru-cinci luni. Adam citise